

КВІТНЕВИЙ СОНЕТ

Чи марення, Чи, може, сон це
Відкинув тінь серпанком десь,
На золотих вервечках сонця
Гойдавсь квітневий юний день.
Співали квіти, Спів співали
Устами сонячних листків,
І зірка рами розчиняли,
Моя крила світалі і дзвінкі.
Весна квітчалась білим рясом
І спила синім шпакотом трави,
День виростає по росту щастя,
За рангом долі виростає.
Ясніла даль, і шлях світився —
У квітні Ленін народився.

В. ГОНЧАРЕНКО.

м. Кіровоград.

МОЛОДИЙ КОМКОМ
Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ЛЕНІНСЬКА ТРУДОВА

Марія Маган — державна людина. Вона — депутат обласної Ради депутатів трудящих. А ще — ланкова артілі «Прогрес». І справа у неї вистачає. Та найбільше турбують дівчину комсомольські справи. І особливо цікавиться комсомолка, як її молоді земляки готуються зустріти 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. Читала вона в газетах, чула на нарадах про ініціаторів змагання за гідну зустріч цієї знаменної дати. Тож коли заходить у райком комсомолу, обов'язково цікавиться: «А як у нас?» «У нас» — це значить у неї самої, у її подруг по ланці, у сусідів, у всіх молодих колгоспників району. Ми знаємо, що у Маріїній ланці справи йдуть добре. Торік зібрали з кожного із 42 гектарів по 359 центнерів цукрових буряків, а в цьому році зобов'язалися мати не менше 400.

А як справи у інших? Що не рік, на селі все більше з'являється комсомольсько-молодіжних колективів. І відрадно, що вони не просто групи працюючої молоді, а школа комуністичного виховання, трудового і ідейного гарту. Молоді люди, об'єднані в такі колективи, вирішують багато спільних справ, починаючи з виробничих і кінчаючи відпочинком, дозволяям. Комсомольсько-молодіжні колективи колгоспів «Скра», «Шляхом Леніна», «Черво-

ний прапор» та інші ще на початку березня доповіли в райком комсомолу про готовність до весняних польових робіт. Зобов'язання, які вони взяли, під силу молодим виробникам. Так, члени комсомольсько-молодіжного агрегату Якова Зеленька з колгоспу «Червоний прапор» зобов'язалися виростити на площі 60 гектарів по 48 центнерів кукурудзи на зерно, що на 10 центнерів перевищує цифру, яку намічено мати по району. Молоді механізатори колгоспу «Шляхом Леніна» зобов'язалися зібрати з кожного гектара по 28 центнерів озимої пшениці.

В районі створено вісімнадцять комсомольсько-молодіжних механізованих ланок, які незабаром вийдуть в поле. В колгоспі імені Крупської таких ланок дві. В похід за високої врожаї зернових вирушили агрегати Василя Козяля та Миколи Криницькі. Ланки Андрія Галушки з артілі «Червоний партизан» та Анатолія Демченка з колгоспу імені Куйбишева дали слово виростити цукрових буряків з гектара не менше як по 250 центнерів.

Непогано йдуть у нас справи, Маріє! Наші ровесники на своєму трудовому посту несуть сьогодні Ленінську вахту.

М. МОШУРЕНКО,
секретар Олександрівського райкому комсомолу.

В СЕРЦІ КОЖНОГО

Майже в кожному місті чи селі центральна магістраль названа іменем Леніна. Пого іменем назвали колгоспи, сквери і парки. Все, що нам близьке і рідке, ми називаємо іменем найдорожчої людини, іменем Ілліча.

Минулого тижня в Олександрії зібрався на обласній семінар секретарі комсомольських організацій артілей, які поєднані ім'ям вождя. Гості побували в двох господарствах району — в колгоспі імені Леніна, що в селі Протопопівці, і в новопразькому колгоспі імені Леніна. В першому вони ознайомилися, як комсомольці артілі підвищують свій ідейно-політичний рівень, з формами проведення ленінських уроків. Учасників семінару зацікавила добра традиція, яка існує в колгоспі ось уже шість років. В один із ленінських днів ветерани артілі вру-

чили рапорт молодим виробникам і передали червоний прапор. Тепер кожного року в цей день комсомольці рапортують фундаторам артілі про свої трудові звершення і про вірність сирани батьків. Рапорти зберігаються в різьбленій шкатулці, яка знаходиться в музеї.

В новопразькому колгоспі секретарі комсомольських організацій побували в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді № 1 і на молочно-товарній фермі. Тут вони обмінялися досвідом організації змагання за перехідними мандатами, познайомилися з життям комсомольців артілі.

На закінчення семінару в колгоспному клубі відбувся «вечірник», на який були запрошені учасники Великої Вітчизняної війни, передовик колгоспного виробництва, знатні люди Нової Праги.

**ЗНАЄМО,
ЗВЕРШУЄМ
ЛЕНІНА
ЗАПОВІТ**

У ВІНОК ЮВІЛЕЮ

ОЛЕКСАНДРІЯ. Напередодні 99-річчя з дня народження В. І. Леніна бригада прохідників Василя Свиннарєнка встановила своєрідний рекорд. Пірники застосували сітловий графік. При плані 210 прогонних метрів вони пройшли 310 метрів штреку.

Бригада В. Свиннарєнка бореться за право носити ім'я В. І. Леніна. В цьому друж-

ному шахтарському колективі працює переважно молодь.

В. КОЛЕСНИКОВ.

ВІЛЬШАНКА. В районному Будинку культури відбувся звіт шкільних драматичних гуртків, присвячений 100-річчю від дня народження В. І. Леніна. На огляді були показані п'єси і уривки з творів радянських драматургів. Найвищу оцінку відомого-

го журі отримала постановка п'єси «Павлик Морозов» В. Губарева у виконанні юних артистів Добрянської середньої школи.

М. СОЛОДЧЕНКО.

ГОЛОВАНІВСЬК. Сьогодні в колгоспі ім. Ульянова загорівся факел фестивалю, присвяченого Ленінському ювілею. В урочистій тиші біля пам'ятника Іллічу жовтентам місцевої школи будуть пов'язані піонерські галстуки. В цей же день 60 кращих юна-

ків і юнок району стануть комсомольцями. Квітки їм вручать Герої Соціалістичної Праці Пелагія Тимофіївна Громішчук та Олександр Семенович Орлик.

Г. ПЕТРЕНКО,
секретар Голованівського райкому комсомолу.

КРЕМГЕС. Молодіжний вечір «Ленін і музика» відбувся в міському Будинку культури. Дві години звучали улюблені твори вождя та пісні про Леніна.

Вечір організували міським комсомолу та Кремгеська дитяча музична школа.

Н. КЛЬОВАНА.

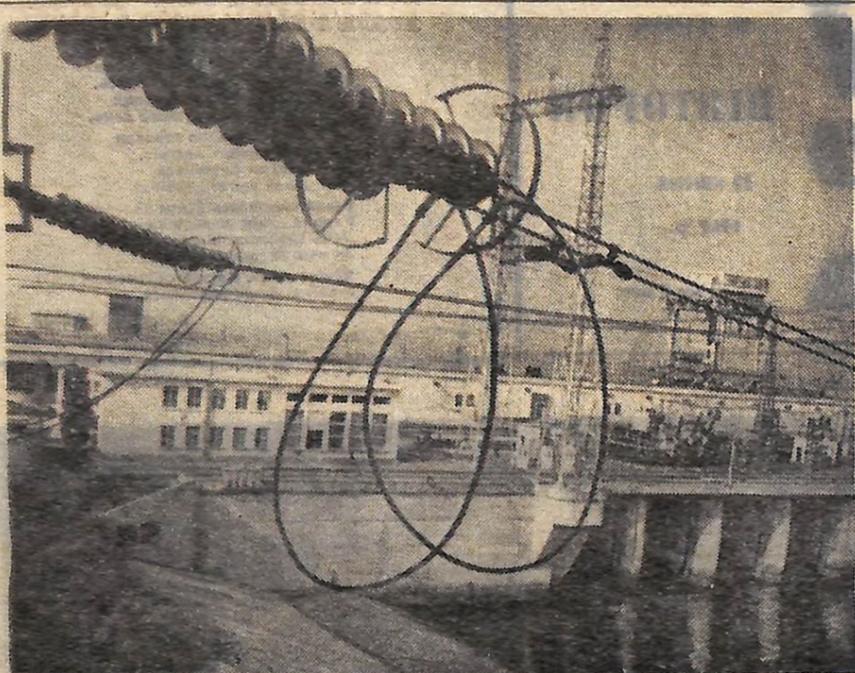
КІРОВОГРАД. завод «Червона зірка». Комсомольсько-молодіжна бригада автоматників-пресувальників металевого цеху Олександра Сасона бореться за звання кращої бригади комсомольської ленінської трудової вахти. Із запалом трудяться комсомольці Микола Марганцев, Леонід

НОВИНИ

Литвиненко, Любов Федоренко та інші.

Напередодні 99-ї річниці з дня народження В. І. Леніна молоді виробники виконують щоденні завдання на 150 процентів.

О. ЛАВРІНЕНКО.

Сьогодні в Кіровограді в приміщенні кінотеатру «Комсомолец» відкривається обласна фотоставка, присвячена 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. З фото, представлених на виставі. Кременчуцька ГЕС.

Фото А. ДІБРОВНОГО.

НЕ ЛИШЕ КВІТИ В ЦЕХАХ...

Рік тому, 22 квітня 1958 року, комсомольці Кіровоградського агрегатного заводу розпочали дворічну культуру і естетики виробництва на честь 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. Кілька днів тому наш кореспондент зустрівся із секретарем комсомольської організації заводу Володимиром ТЕРЕЩЕНКОМ і попросив розповісти про результати роботи за перший рік дворічки.

НА НАШОМУ ЗАВОДІ кожний четвертий робітник — комсомолец. А в дворічку культури й естетики виробництва включилися всі — і комсомольці, і люди далеко не комсомольського віку, адже кожний прагне змайякращити результатами зустріти славетний ювілей.

Як тільки розпочалося змагання, комітет комсомолу затвердив склад громадської ради по культурі й естетиці виробництва. В цехах, комсомольських групах було створено комсо-

мольські пости, які постійно слідкують за ходом дворічки. Це питання весь час в центрі уваги заводських «прожектористів», комітету комсомолу заводу. На засіданнях комітету комсомолу ми заслуговували заїти комсомольських бюро цехів і відділів про хід дворічки. Щокварталу громадська рада підводила підсумки змагання.

Ініціатором змагання за культуру й естетику виробництва рік тому виступили комсомольці першого цеху, де групкомсоргом Тетяна

Чайковська, а майстром Микола Різниченко. Вони весь час і ведуть перед у змаганні. Цех № 1 найчастіше стає володарем вимпела комітету комсомолу. Високих результатів у змаганні домагаються комсомольці «наймолодшого» на заводі цеху № 29, де секретарем комсомольської організації Віталій Дубницький. В третьому кварталі минулого року комсомольцям цього цеху було присуджено перше місце у змаганні.

Результат роботи першого року дворічки — це не лише квіти в цехах, не лише зразковий порядок на кожному робочому місці, а й підвищення продуктивності праці. За минулий рік, як і за перший квартал нинішнього, завод успішно виконав план по всіх показниках. Всі цехи, комсомольські групи перейшли на бездефектну здачу продукції.

В СПИСКУ делегатів з широким голосом його привітали своїми дієтми другим, в складі комісії по Головопідсвіті і агітаційно-пропагандистській роботі — тридцять шістьом, зв'язаний його, як досвідченого політпрацівника, до складу комісії по виробничо-технічному питанню по другому питанню з'їзду — Головопідсвіті — голосував Володимир Ілляч.

Олександр Зонін — п'ядесят шостий серед делегатів, посланих з'їзду на ліквідацію конгресової організації у Кропивницькому. В одних завах із ним Ішов на закоротинки О. О. Булга-Фадеев — делегат від парторганізації народно-революційної армії Далекосхідної республіки.

Делегат від парторганізації 16-ї армії О. І. Зонін та О. О. Булга-Фадеев — перші з радянських письменників, відзначені високою урядовою нагородою — орденом Червоного Прапора (1921 рік).

«Він належав до покоління, чия юність снівала з Жовтєвою революцією і загар-

тах і журналах, в збірниках з'являються друком його статті та розвідки, виходить книга літературно-критичних нарисів.

Повісті і романи Олександра Зоніна «Капітан Діана», «Світло на борту», «Виходили моряки», «На стеньгах — прапори революції», «Життя адмірала Нахімова», «Адмірал Ушаков», що з'явилися на книжкових полицях у 30-х роках, численні оповідання, літературні зарисовки подібно читачеві і були високо оцінені критикою.

З перших днів Великої Вітчизняної війни і до переможних її салютів відомий письменник, капітан 3-го рангу Олександр Ілляч Зонін служив на Чорноморській Балтиці, Північному і Чорноморському флотах, брав участь в обороні Ленінграда і Талліна, ходив у бойові походи на підводних човнах, есмінцях і торпедних катерах, був частим гостем морських піхотинців. Він сам прагне все побачити і відчути. І тому, мабуть, і не доводилося письменникові нимислювати сюжети і теми майбутніх книг: вони були навколо нього, тому що автор жив серед героїв творів. «Морське братство», «2000 миль від водою», «Стильний», «Гризуний».

З нагоди виходу в світ роману О. Зоніна «На вірному курсі» (1957 рік) рецензент відзначав, що роман «приваблює яскравими образами політпрацівників і командирів, які вірно розуміють вимоги, пред'явлені до них партією, і вмюють підходити до своєї справи з великим мірилом нашого знаменного часу».

Олександр Зонін — співець моря, він любив флот і моряків, і вони відповідали йому вірною дружбою і міцною любов'ю.

Патріот флоту, Олександр Зонін зостався з ним і після смерті. Ось документ про це:

«Витяг із вахтового журналу. Баренцове море 31 травня 1962 року, четвер, 20.33. Ляган в дрейф. Приспушений військово-морський прапор. Відна від хайти команда вишкучена на юті по сигналу «Великий збір». З коротким пам'ятним словом виступив командир корабля».

21.13. Урна з прахом письменника Олександра Зоніна спущена в море в точці 69° 29' 0" північної широти і 31° 20' 5" східної довготи... Командир корабля капітан 2 рангу Борнгоф В. Н.»

Народився Олександр Ілляч Зонін 27 вересня 1901 року, в Єлисаветграді в родині фотографа.

Фото письменника надіслала його дружина, письменниця Віра Казимирівна Кетлицька, автор широко відомого роману про перших будівників Комсомольська-на-Амурі — «Мужество».

Володимир ЧАБАЙНЕНКО, керівник лекторської групи обкому ЛКСМУ.

ЗА НЬОГО ГОЛОСУВАВ ІЛЛІЧ

РОЗПОВІДЬ ПРО НАШОГО ЗЕМЛЯКА, ДЕЛЕГАТА Х-ГО З'їЗДУ ПАРТІЇ О. І. ЗОНІНА

тупався в горніті громадянської війни. Зі зброяю в руках відстоював він молоді Радянську республіку від інтервентів та білогвардійської нечисті», — так писала про Олександра Зоніна «Літературна газета» 27 лютого 1962 року в некролозі.

В громадянську війну Олександр Зонін, командир і політпрацівник, бився в матроських загонах з білими бандами під Одесою, Ровно, Полоцьком, Псковом, Петербургом. Редагував газети 16-ї армії та Туркестанського Фронту.

Після громадянської війни Олександр Зонін працює в Головному Політуправлінні Радянської Армії, редагує журнал «Політробітник», згодом — редактор військового відділу журналу «Молодая гвардія». В 1929 році закінчує Інститут Червоної професури.

З цього часу і починається його літературно-журналістська діяльність. В газе-

того часу біла рута цвіте там червоно...

Ох і лютувало чорне вороння, все хотіло загасити «Промінь Леніна», все очікувало, — не витримають молоді комунари, розбіжаться, як миші в полі, розвіються, як туман у степах. А вони і в стні не горіли, їхній промінь не гас, розгрався лужче, ясній та зорій усім навколишнім селам... І коли восени 1929 року Три Іванівки організували в себе колгосп, хутір приєднався до села і дав новонародженій артілі свою назву...

— Історія то, дядьку Максиме? — трохі з докором запитав Артем. — Історія... Горджуся, що у нас артіль «Промінь Леніна», а чому так зветься і не знаю. — Помовчи, Максиме, — зупинив його Щербина, — розповідай, Артеме, даї.

— Та в мене вже цих розповідей — у музеї для них і місця не вистачить. Відкріємо — побачите, починаєте...

У Вітчизняну з полону, з фашистських таборів смерті випадали люди. Матері і дітчата ділилися з ними останньою одежиною, останньою крихтою хліба. І знаєте скільки людей врятували вони? Двісті тридцять сім юнаків і чоловіків. Німці, похуивши про те, належали на хутір. З чоловіків не знайшли нікого, і все ж біля дуба розстріляли — для науки — стару бабусю, жінку, дівчину і маленьке дівчатко...

Щороку тепер біля того дуба у той гіркий час кладуть чотири вінки печалі — три великі й один маленький...

Артем змовк. Щербина не зводив очей із вінка. Він знав той дуб, бачив ті чотири вінки... Зітхнув, глянувши на зорит:

— Хутір руйнуйте. Але його історію збережемо. Можна почекаати день або два?

— Напішо?

— Я послал Ярилку в місто за фотографом. Сфотографуємо хатину, де перші комсомольці організували комуну, і кручу над яром, де згинув перший голова, і живих перших комунарів.

Егор Прокопович довго дивився на Палю, розчервоїлого, з насмом білявого чуба, що впа на високі чоботи, на його піджакоку у клею, фарбах, на руки в чорнілі, а потім підійшов, простягнув травинку:

— Слабій, комсомольчата... «Промінь Леніна» в наїдінних руках. Мабуть, Максиме, почекаємо з руйнуванням...

НА КОНКУРС «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

ЧОТИРИ ВІНКИ

Микола СТОЯН

НОВЕЛА

Егор Прокопович повертався з районного містечка вже від обід. Машинка легко підскакувала на горбках, підминала утрамбовану стрічку дороги. А по обидва боки спокійно лежав товстою ковально сніг.

Серце що з самого ранку неволяло важко стискування. Як тільки переступив поріг свого кабінету, одразу дістає таблетку — не робить цього при комусь, бо не терпіа, коли співчували. Іскваліло витяг з кишені токийтій зошит. Розкрив. В очах заріблили цифри. Завтра звітувати про підготовку до весни. З кожною переговорюю стортікою приходило спокій: очищено і відсортоване насіння ячменю, вівса, гречки лежало в морозі; на подвір'ї майстерів в ряд стояли підремонтвані сікалки, культиватори, борони.

Але зошита так до кінця і не проглянув: на вулиці загрукотів трактор. Все ближче й ближче ляскав гусеницями по мерзлій землі. Зупинився. А через кілька хвилин поріг кімнати переступив замашений сердитий тракторист, водій «лопати», його однопітком Максим Димський. На людях Максим дотримувався етикету: звав голову на ви, на їм'я і по батькові, або товариш Щербина. Сам-на-сам вони були Егор і Максим. Ніколи не забували своєї великої дружби — і як в далекі роки разом ходили до дівчат, співали пісень, разом пішли і на курси трактористів, а у Вітчизняну водили танки у маршала Рибалка, як на Курсько-Орловській дузі разом писали заяву до партії.

Доля їх розлучила на рік, після війни, коли жителі села Три Іванівки обрали Егора Прокоповича Щер-

біну, роз'їзного механіка, своїм головою артілі. Зимового вечора до нього прийшов запарошений снігом Максим і сказав:

— Приймай, Егоре, і мене в свою артіль...

— Я й сам тобі хотів запропонувати, Максиме. Думає, не захочеш село, рідних кидати...

— А зараз Максим кинів від вішу: — Егоре! Що це за неполобство?!

— Та не кричи, я ж не глухий! — скривився Егор Прокопович.

І Максим затих, він ніби перше побачив свого друга і не пізнавав його. Як постарів Егор, осунувся, змінився. Де його пісня про розірвані коні, про буйний зелений хміль? Де його дужий голос на полі? І чомусь здалося Максимові, що він бачить ту мить, коли запропонувати голосувати за нового голову і треба буде підіймати руку, а рука в нього не підніметься... Він присунувся до Егора:

— Ти хворий? Чому не пойдеш на курорт?!

Важко дихаючи, голова з притиском спитав:

— Чого ти, Максиме, прийшов до мене?!

— Егоре! Був учора наряд руйнувати хати на хуторі?

— Був.

— Отож, і я поїхав. Степ, сніг, нікого нема. Підвернув лопату під першу хатину, отам, де дуб гіллястий, а тут, як з-під землі, — наш Остан. У кожусі, у валізках і з гирляною в руках, — Валертай, — каже, — своєю машинерією в село. Сьогодні, — каже, — в тебе нічого не вийде. «Я», — питаю — не вийде? У мене є наряд, і не до тебе в гості прийду». А він мені спові: «Не дам ламати». Я рушив,

а він упав на дорозі: «Можеш через мене їхати».

— Збожеволів він чи що? — обурився Щербина. — Ану поклич мені зараз же розсильного!

— Не треба кликати, Егоре Прокоповичу, — швидко кроками в кабінет заходив Артем Палій, секретар комсомольської організації колгоспу. Весь у клеєві, у фарбах, з синіми плямами від чорноти на руках.

Недавно йому і його комсомольцям доручили організувати і оформити в їхньому селі народний музей. Влітку і будинок спорудять, а тепер відвели зал у конторі. І Артем цілі дні й вечори не виходив із нього. Щось малював, клеїв, стругав, фарбував... Ярилка, ланкова, жартома казала, що він там скоро сам перетвориться в експонат...

Артем зупинився і повторив:

— Не треба кликати посилаючого, то я так і мастаєв дядька Остана.

— Хто тобі дозволив відійняти наряд празниці? Жаль стало зних особочених хат і кауць?

Той хутір у Щербині був, як проклятий, як бізьмо на оці і рана в серці. Починалася зима — починалася біда. Сніги відірзали хутір від села, від людей... Рятуй їх, прогони до них дороги... Така ж пісня і весною, і восени. Хтось сердито сказав: «Купимо їм гертоліт».

Всім хуторянам звели тепер киміні буяники, де хто бажав — біля річки, біля ліска, в центрі. Переселилися і самі ж казали, що ніби вартує на світ народилися, а він, Артем, он який завів. І ще б не диво, коли б хтось із старих білків, що ногами вріс у землю, а то ж Палій, комсомольський секретар, що теж агітував хуторян переконати в село і допомагав їм переконати у нові будинки...

— Жаль хутора стало!

— Жаль, Егоре Прокоповичу! Там же частина нашої історії!

Максим розсміявся.

— Ви чуєте, товаришу Щербина, — історія! Історія, яка всім стала і печінька, історія, який справили поминки!

Артем відкинув чуба і заговорив швидко, ніби боявся, що його перестануть. Та вони не переставали. Артемові слова поступово звучали урочисто, патетично, і перед двома побратимами ніби з грози являлася болочка повість про хутір... Відгриміла революція і відупала гарматами громадянська війна. Білота села Три Іванівки, вирішив осеїтися в степу, біля маленького ліска-острівця, біля неширокої до-

лини, де в осоці і травах починав біг неспішний струмок. Перші комсомольці, юнаки у червонозмієвих шинелях і гостровержних будильниках будували хатини і землянки, сколихнули степ піснями, вesorову тишу своїм сміхом, а зіско шепотом закоханих, сонячній раниці — працю. А зачули про комуну — зібралися на сход біля гіллястого дуба та її поринили: хай і в нас буде степова комунка, і назвемо її — «Промінь Леніна»...

Ох і вітряно, ох і важко, ох і зимно було першим комунарам. Жила й на безводді, й на безхліб'ї. У перший рік бандити спалили їхні ожереди, а в другий потруїли два колодязі. Загинули всі коні, в корчах помер і конюх, що теж напикся тієї нескельної води... А у третій — чорне вороння перестріло біля яру їхнього голоує, як вертався з Єлисаветграда. Зарубали сокирами, скинули з урвища і з

ФЕСТИВАЛЬ САМОДІЯЛЬНИХ МИСТЦІВ

19 квітня, О сімнадцятій годині площу Кірова вповнили робітники, службовці, учні Кіровограда. Факел фестивалю самодіяльного мистецтва, присвяченого 100-річчю від дня народження В. І. Леніна, запалюють старий більшовик Павло Кирилович Дурнев, кадровий робітник заводу «Червона зірка» Григорій Михайлович Гавайко та молода фрезерувальниця цього заводу Людмила Белосветова.

Потім колоні учасників святя прямують в парк імені В. І. Леніна, покладають вінки до пам'ятника вождю.

Факел фестивалю самодіяльного мистецтва від сьогоднішнього палатку в усіх районах області.

С. ЧОРНОМОРЧЕНКО.
Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
ТРЕХДА, 23 квітня. Перша програма, 10.00 — Телеоповідання. (М). 10.15 — «Маршрути п'ятиріччя». (Калінінград). 10.45 — «Багатство — музика». (Пенза). 11.30 — Фотохроніка. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Історія для учнів 5-го класу. «Радянська культура — вінець республіки» — початку імперії». (К). 12.20 — Кіножурнал та фільм «Народу вірній сини». (Кіровоград). 16.00 — Для школярів. «Діалогі присвячується». (К). 17.00 — Програма Українського кольорового телебачення. (К). 18.00 — Для дітей. «Скорка». (Донецьк). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. Політекономія соціалізму. В. І. Ленін. «Великий почин». (М). 19.00 — Першість СРСР з футболу. «Діалог» (К) — ЦСКА. В череві — телевізії. (К). 20.45 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Наші репортажі». (Кіровоград). 22.25 — Телефільм. (Кіровоград). 21.55 — Кінофільм «Народу вірній сини». (Кіровоград). 23.00 — «Співає Лядо Лексар». Телефільм. (Кіровоград). 23.30 — Наші оголошення. (Кіровоград).

ТЕЛЕЕКРАН

Друга програма, 21.15 — Весня хліборобська. (К). 21.25 — Концерт народної самодіяльної капели «Дніпро». (К). 22.15 — Українська кіноапаратура. (К).
ЧЕТВЕР, 24 квітня. Перша програма, 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Кіножурнал та документальний фільм «У нафтовиків Башкирії». (Кіровоград). 16.15 — Мультифільм «Світлячок». (К). 16.30 — Для дітей. «Зірочка». (К). 17.00 — Голубий екран — школярів. «Коліска талантів». (Кіровоград). 17.30 — «Світ зупиненої миті». Телефільм. (Кіровоград). 17.40 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Морська душа співає». (Одеса). 18.30 — Телевізії. (К). 18.50 — Міжнародний огляд. (К). 19.15 — «Угрюм-ріка». IV серія. (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Старт-69». (К). 21.55 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Сталь і троянда». Прем'єра телефільму. (Запоріжжя). 22.35 — «Сопот-67». Телефільм. (Кіровоград). 23.30 — Новини. Коментар. (М).
Друга програма, 17.05 — Радянське військове мистецтво ХVІІІ сторіччя. (К). 22.05 — Музика сьогодні. (М). 22.35 — «Нові твори лівських композиторів». (Львів).

Наша адреса і телефони

М. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 29-33-55, відділу пропаганди — 29-35-57, решти відділів — 29-33-55.

«МОЛОДІЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дамитрова обласного управління по пресі. м. Кіровоград, вул. Гляки, 2

СЕРЦЕМ І ІМЕННЯМ

Радянські люди, молодь, туються зустріти 100-річчя говорючи словами В. Маяковського, серцем і іменем Леніна думають, дихають і новел, оповідань про великого вождя пролетаріату. Зокрема, напередодні 99-ї річниці від дня народження В. І. Леніна вірш «Про Леніна» та оповідання «Ленін думками про те, як працюють над творами Ілліча, як го-

Тамара Букацел із села Крупського Новомиргородського району, сценку «Ленін на суботнику» — Григорій Колес з Олександрії, оповідання «Дорогий подарунок» Людмила Брил з Олександрійського району, студентка Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка Світлана Антоненко з хвилюванням пише про те, як побувала в Київському філіалі Центрального музею В. І. Леніна... Нижче вміщуємо два з одержаних листів.

СОВІСТЬ СВІТУ

КОСЬ один дідусь сказав мені: — Здається, ви, молоді, зовсім не знаєте Леніна.

Я тоді дуже образилася, бо вважала це не тільки персональною образою. Ми читаємо художню літературу, знаємо біографію. Книжки, кіно, театр, спогади... Хіба можна не знати Леніна?

Але з роками зрозуміла: Леніна для себе треба відкрити, треба відчувати серцем та розумом його як вождя і людину водночас, живу людину. Тоді Ленін стає настільки близьким, що приходить розуміння його земної величі і зникають кудись усталені догми, поступаючись місцем сиравійшій гордості за людину з усмішеними очима, швидкими рухами і геніальними думками. Це не приходить саме. Спочатку будуть книги (дуже багато книг), люди (дуже багато людей), життя (в різних своїх проявах) і роздуми (довгі, один на один). Звичайно, можна і без цього. Та біднішим буде сам.

МУЗЕЯХ майже завжди тихо. Мирно спочивають численні експонати, гусне тиша над ними, тануть серед тиші кроки. Сюди приходять на екскурсії — побачити, послухати, знати. Тут зринає думка: музей — це книга, яку кожен чита по-різному.

В музеї Леніна ходять не на екскурсію, щоб поставити «галочку» в пам'яті — тут уже був. Сюди приходять в гості. До Леніна, до революції. Ідуть тому, що не можуть не йти.

Тут тихо, бо кожен говорить з вождем один на один, але тиша не мертва — в ній живуть слова, прагнучі й прості. Тут ніщо не мовчить, бо кожен з експонатів (не люблю цього слова і ленінському домі) — сторінка літопису революції і соціалізму.

Людині прагати властиво звертатися до минулого. А музей Леніна — явраз часіве послання історії минулого, реальності сьогоднішньої і припадності завтрашнього дня.

ПРИЙШЛА ЗРАНКУ. В роздавальні зрозуміла, що зараз у музеї якась делегація. Цікаво, з якого куточка землі? Я вже бачила тут англійців, французів, поляків, чехів, угорців... сюди приходила майже вся Європа. Французи та англійці присиділи роздивляються в музеї, задають безліч запитань, і все до того, щоб напереді зрозуміти — в чому ж сила цієї невеликої на зріст людини. Вони шукають секрет ленінської і нашої радянської сили, немов на неї можна буде видати патент. Та секретів ж нема — просто величезна переконаність у справедливій суті комуністичної справи. І все в нас — від цієї навично усвідомленої переконаності.

Делегація була з НДР, з Товариства німецько-радянської дружби. Отже, сьогодні у Леніна — німці. Я вперше бачила їх тут і пожалувала, що не знаю німецької мови. Разом ходимо по залах — громадяни Радянської країни і громадяни нової Німеччини.

...Дитинство, роки плавання в гімназії. Кучеряве хлопчисько, жаває і розумне. Проте вже й тут величезна робота і неабиякий світогляд. На шкільній полиці «Грецька граматика», «Географія Російської імперії», твори Тургенєва, Добролюбова, Чернишевського. Під склою вітрини — табель успішності за ІV клас і золота медаль по закінченні гімназії.

Німці-екскурсанти не перестають дивуватися тій кількості і обсягу тематичної книжки, що використовував В. І. Ленін для роботи над своїми працями. Наприклад, видання теорії імперіалізму, він зробив німецькі з 148 книг (із них 106 — німецькі, 23 — французькі, 17 — англійські) та 232 статей в 45 періодичних виданнях.

Книги, книги, книги... І серед них Ленін, що вмів вибирати з них найцінніше, оперувати досвідом минулого в ім'я перемоги майбутнього, володіючи словом, як зброєю.

Зал юнацьких років, коли було сказано: «ні, ми підемо іншим шляхом». «Союз боротьби», арешти, заслання, боротьба, чужина, знову боротьба — за партію, за революцію, за Росію. Боротьба і життя змілились назавжди.

ДОВОГО СТОЯЛИ перед першим номером ленінської «Скряк». На стіні невеличкий виставний аркуш, надрукований густим пеститом. За ним аркушем стоїть В. І. Ленін і робітничий клас, які зливаються для мене в розумінні революції.

Листи до Н. К. Крупської. Дружина, друг і соратник Ілліча. Суворі і чиста любов до неї, до матері, Марії Олександрівни, який 12 березня 1918 р. з Цюриха він писав: «Дорога матусю! Мицю цілую, моя дорога, і бажаю здоров'я».

Геніальний вождь, люблячий син і чоловік... І ще багато-багато можна говорити про Володимира Ілліча. Про нього в музеї розповідає кожна книжка, що була колись в Іллічевих руках, кожний його рід, кожний його справа, листи, рукописи, спогади. Тут Ленін не ділять на Леніна-вождя і Леніна-людину. Тут живе Ленін таким, яким був у житті, без хрестоматійного глядку. Тут живе Володимир Ілліч Ленін, а не тільки стоїть йому пам'ятник.

...Сюди треба йти по вузькій доріжці між червоних знамен. Здається, що йдемо довго-довго. Посмертна маска... Ажже це тільки мить тому здавалося, що він, Ілліч, ніколи не вмирав, а ось — свідчення його смерті. Біла посмертна маска... Старенька жінка починає шось схвильовано говорити німецькою мовою.

ТРЕТЬОМУ ПОВЕРСІ — книги. Тисячі томів на 99 мовах світу. І великий гобус з червоними пачками міст, де видано ці книги. Вся земля куля в червоних пачках. Подарунок. Теж з усіх кінців країни і світу. У вікно дивиться сонце нашого дня — мені в очі. О, ці книги — то велика небезпека для тих, хто грає в життя і смерті, хто встановує власний добробут на сльозах і крові мільйонів — для капіталістів, імперіалістів.

Я ж гортаю ці сторінки з думкою про те, що навіть через 45 років по смерті ні на мить не вмирав Ленін для людства. Бо існує в світі така сильна річ, як пам'ять.

ПОЗНАЙОМЛАСЯ з інструктором Товариства радянсько-німецької дружби Леою Шталл з Штралзунда. Запитала про те, що найбільше мене хвилювало: — З якою думкою ви прийшли сюди, в музей Леніна?

— Я прийшла тому, що не могла не прийти, хоч уже була в ленінському музеї в Москві, в Горьку. Але не могла не прийти знову, Ленін — совість світу. Совість і росіяні, і українці, і німці. Ви повинні мене зрозуміти.

Вони пішли. А до музею заходив студенти, якась бабуся з онуками, двічата-школярки. Ще хтось, і ще...

С. АНТОНЕНКО, студентка.

м. Київ.

ПРОСТО, ЗВОРУШЛИВО І ТЕПЛО

Тиша. Шкільний день закінчився. Кроки дзвінка відлунують у коридорі. Я йду на побачення до Леніна. І, як завжди, хвилююсь. М'яко відчиняю двері Ленінської кімнати. Вона зустрічає мене уважним поглядом Ілліча. Мимоволі питаю себе: «А що я зробив корисного в своєму житті? Чи достойний я своїх батьків, діда?» Тут, в Ленінській кімнаті, переді мною народжується образ живого Ілліча. Ось юний Володя Ульянов, ось він гімназист. В. І. Ленін на третьому з'їзді комсомолу. Бачу, з якою любов'ю і вірністю дивиться на лодки солдат, що пройшов бої, бачив смерть.

Ленін у моєму житті... Завжди, всюди і в усьому хочеться бути схожим на великого вождя. Жити по-ленінськи, — це, перш за все, бути людиною. Жити, як Ленін — віддавати себе людям, служити їм, ширити в них, любити їх. Це значить залишити на землі добру пам'ять про себе.

Я ніколи не бачив Леніна, не чула його голосу, але з малих років багато знаю про нього, Ленін думав про майбутнє, а значить — і про мене, моїх ровесників. Ілліч... Кого з вождів називали ось так — просто, зворушливо і тепло? Ілліч. Кого ще так любили? Кому ще так довіряли, з надією несли із найвіддаленіших сіл свої турботи, свої запитання, біль свій і свої думки.

Для мене Ленін — втілення духовного світу людей комуністичної ери. Ленін з кожним і в кожному. З ленинськими заповідями ми будемо комунізм, крокуємо по космічних трасах. Я і мої ровесники стоїмо на порозі самостійного життя. Різні будуть у нас дороги, та ціль одна — принести користь своєму народові, своїй Вітчизні. Так нам заповідав Ілліч.

Іван МОРОЗОВ, учень 10 класу Збіквіської середньої школи Онуфріївського району.